

*П. В. Горінов,
аспірант, Національний авіаційний університет*

ПОНЯТТЯ АДМІНІСТРАТИВНОЇ ПРОЦЕДУРИ РЕАЛІЗАЦІЇ ГАРАНТІЙ НЕЗАЛЕЖНОСТІ СУДДІВ

*P. Gorinov,
Ph.D. Student of Education and Research Institute of Law
National Aviation University*

THE CONCEPT OF THE ADMINISTRATIVE PROCEDURES FOR IMPLEMENTING THE GUARANTEES OF JUDICIAL INDEPENDENCE

Стаття присвячена вирішенню наукового завдання обґрунтування поняття адміністративної процедури реалізації гарантій незалежності суддів. Обґрунтовано відповідність процедур реалізації гарантій незалежності суддів ознакам адміністративних процедур. Сформульовано поняття вказаної процедури, в основу якого покладено розуміння процедури як певного порядку розгляду і вирішення індивідуально-визначених адміністративних справ.

Статья посвящена решению научной задачи обоснования понятия административной процедуры реализации гарантий независимости судей. Доказано соответствие процедур реализации гарантий независимости судей признакам административных процедур. Сформулировано понятие указанной процедуры, в основу которого положено понимание процедуры как определенного порядка рассмотрения и решения индивидуально-определенных административных дел.

The article is devoted to the solution of scientific tasks of the justification of the concept of administrative procedures to implement the guarantees of the independence of judges. Substantiation of compliance with procedures of implementation of guarantees of the independence of judges or administrative procedures. Formulated the concept of a specified procedure, which is based on the understanding of the procedure as a certain order of consideration and individually-defined administrative affairs.

Ключові слова: адміністративна процедура, гарантії, незалежність, судді.

Ключевые слова: административная процедура, гарантии, независимость, судьи.

Keywords: administrative procedure guarantees the independence of judges.

Постановка проблеми. Питання стану незалежності суддів останніми роками набуло особливої актуальності, особливо у контексті проведеної внесення змін до Конституції України щодо правосуддя [1], положень Стратегії реформування судоустрою, судочинства та суміжних правових інститутів на 2015 - 2020 роки, затвердженої Указом Президента України від 20.05.2015 р. № 276/2015 [2]. Забезпечення незалежності судді виступає базовою демократичною цінністю, реалізація якої гарантована міжнародними актами – Основними принципами незалежності судових органів (Схваленими резолюціями 40/32 та 40/146 Генеральної Асамблеї ООН від 29 листопада та 13 грудня 1985 року), Рекомендаціями щодо ефективного впровадження

Основних принципів щодо незалежності судових органів (прийняті резолюцією Економічної та соціальної Ради ООН 1989/60 та схвалені резолюцією Генеральної Асамблеї ООН 44/162 від 15 грудня 1989 року), Європейською хартією про статус суддів (Рада Європи, 1998 р.) та іншими.

Наведені аргументи щодо необхідності дослідження проблем реалізації принципу незалежності суддів свідчать, що вказана проблема не втрачає актуальності, але набуває особливого значення в умовах проведення судової реформи.

Огляд останніх досліджень і публікацій. Доктринальну основу визначення сутності адміністративної процедури складають роботи В.Б. Аверянова, Є.Ф. Демського, О.В. Кузьменко, О.І. Миколенка та інших. Окремі аспекти визначення змісту категорії «адміністративна процедура» висвітлені у роботах, предмет яких стосувався конкретних проблем право реалізації або діяльності органів державної виконавчої влади Вказане стосується досліджень щодо особливостей адміністративних процедур в окремих сферах праввідносин: здійснення державного контролю за обігом наркотичних засобів [3], ліцензування діяльності з надання освітніх послуг [4], припинення суб'єктів господарювання [5] та інші. Викликають зацікавленість наукові здобутки В.В. Щепоткіної, присвячені проблемі визначення адміністративних процедур в діяльності судів і суддів [6]. Слід вказати про науковий доробок О.Г. Скрипник, присвячений визначенню поняття адміністративної процедури реалізації адміністративно-правових гарантій незалежності судді [7]. Хоча дослідження О.Г. Скрипник презентоване у 2015 році – до проведення судової реформи – її висновки і окремі теоретичні положення, поряд з наведеними та іншими дослідницькими напрацюваннями, можуть бути використані як основа формування наукового підходу до визначення сутності адміністративної процедури реалізації гарантій незалежності суддів.

Мета статті – обґрунтування поняття адміністративної процедури реалізації гарантій незалежності суддів в умовах судової реформи.

Викладення основного матеріалу. Питання визначення сутності адміністративної процедури неодноразово було предметом уваги дослідників. Зокрема, у наведених навчальних виданнях адміністративна процедура розглядається як:

- встановлений адміністративно-процесуальними нормами порядок діяльності уповноважених суб'єктів щодо розгляду і вирішення індивідуально-визначених адміністративних справ [8, с. 269-270];

- урегульована адміністративно-процедурними нормами послідовність дій суб'єктів нормотворчої і правозастосовної діяльності, структурованими відповідними процедурними відносинами, щодо прийняття нормативно-правових актів управління і вирішення адміністративних справ [9, с. 386].

Науковий пошук щодо визначення поняття адміністративної процедури можна простежити також у більш пізніх дослідженнях. Так, Ю.В. Фролов розуміє адміністративну процедуру як встановлений адміністративно-процесуальними нормами порядок розгляду та вирішення органами виконавчої влади та місцевого самоврядування індивідуальних адміністративних справ [10]. Ю.Ю. Басова в результаті ґрунтовного дослідження існуючих наукових напрацювань визначає адміністративну процедуру як встановлений адміністративно-правовими нормами послідовний порядок правозастосовної діяльності органів публічної адміністрації щодо вирішення індивідуальних адміністративних справ, результатом якої є прийняття адміністративного акту або укладення адміністративного договору [11, с. 123]. Один з аспектів значення адміністративної процедури розкриває С.Г. Братель, який, визначаючи поняття та ознаки адміністративної процедури, виходить з розуміння її як засобу закріплення порядку дій і прийняття рішень компетентних органів і посадових осіб у зв'язку із застосуванням правових вимог до конкретного життєвого випадку. Дослідник визнає нормативно закріплені адміністративні процедури критерієм правомірності діяльності вказаних суб'єктів [12, с. 67].

Наведені наукові позиції дають підстави для їх порівняльного аналізу з метою застосування у подальшому дослідженні. Так, усі наведені позиції передбачають розгляд адміністративної процедури як певного порядку діяльності або послідовності дій. На цьому аспекті адміністративної процедури ставлять особливий наголос також автори наведеного вище підручника, виданого за редакцією Т.О. Коломосьць, зокрема зазначається, що у процедурі відсутня головна ознака процесу – подовженість у часовому вимірі. Якщо явище процесу – це, передусім, динаміка, безперервний рух, виражений у послідовних переходах від одного стану до іншого, то процедура становить не що інше, як дискретність такого руху. У процедурі неможливо віднайти умови, що забезпечують трансформацію вихідного пункту у наслідок. Процедура не є рухом або діяльністю. Вона становить лише процесуальні етапи [8, с. 269-270]. Основні ж відмінності у наведених наукових поглядах вбачаються у визначенні мети, на досягнення якої спрямовані відповідні дії, зокрема такою метою визначається розгляд індивідуальної адміністративної справи, її вирішення, прийняття відповідних актів або укладення адміністративного договору, або ж наводяться декілька вказаних цілей одночасно. При вирішенні питання, яка з наведених позицій є в цьому відношенні найбільш коректною, слід виходити з кінцевої мети відповідних дій, які охоплюються певною адміністративною процедурою. Не можна заперечувати, що такою метою слід визнати як власне належне вирішення певного питання, так і належне оформлення цієї діяльності. Тому більш переважними слід визнати ті позиції, які визначають таким напрямком одночасно і вирішення індивідуальної адміністративної справи, і прийняття за наслідками цього відповідного юридичного акту. Вказане має істотне значення для цього дослідження, оскільки дозволить виділити окремі адміністративні процедури, відокремити їх від етапів адміністративних процедур за критерієм вирішення за їх наслідками певного самостійного юридичного питання (індивідуальної адміністративної справи), а отже – зробити висновок щодо їх самостійного значення.

Природною є значна увага дослідників до питання також ознак адміністративних процедур. Вказані ознаки виділяються як на рівні наведених вище навчальних видань, так і на рівні окремих досліджень, опублікованих у фахових юридичних виданнях.

Так, серед ознак адміністративних процедур, на думку Ю.М. Фролова, слід виділити їх публічність, нормативна визначеність, безспірність, індивідуальність, стадійність, особливу спрямованість на забезпечення реалізації прав або обов'язків певного суб'єкту правовідносин у сфері державного управління та завершення прийняття відповідного нормативного акту, обов'язкового для виконання [10, с. 696]. С.Г. Братель доповнює зазначені ознаки наступними: застосування в публічній сфері; регулювання порядку здійснення правозастосовної діяльності; охоплення управлінської діяльності позитивної спрямованості [12, с. 67]. Підтримуючи вказані наукові положення, тим не менше, доцільно зазначити і про ту обставину, що результатом адміністративної процедури можуть бути індивідуальний адміністративний акт, адміністративний договір, технічна дія адміністрації [8, с. 270]. Саме таку думку було наведено О.Г. Скрипник [7, с.71].

Вирішення питання щодо можливості застосування до правових процедур реалізації гарантій незалежності суддів положень щодо адміністративної процедури передбачає їх аналіз на предмет відповідності наведеним вище ознакам адміністративних процедур. Разом із тим, перед проведенням такого дослідження слід врахувати наукові здобутки окремих вчених, які проводили дослідження на суміжну тематику. Наведене стосується дисертаційного дослідження, що виконане В.В. Щепоткіною на тему «Адміністративні процедури в діяльності судів і суддів» (2013 р.), метою якого дослідниця поставила визначення сутності, змісту, видів та особливостей адміністративних процедур в діяльності судів і суддів [6]. Адміністративною процедурою в діяльності судів і суддів визначено сукупність однорідних, послідовно здійснюваних, цілеспрямованих дій, здійснюваних уповноваженими суб'єктами, які являють собою окремі напрямки організації судочинства і урегульовані нормами адміністративного права [6, с. 12]. Визнаючи ґрунтовність та наукову значимість дослідження В.В. Щепоткіної, доводиться констатувати, що її висновки лише частково можуть бути враховані в цьому дослідженні, враховуючи іншу спрямованість її роботи, адже нею охоплюються процедури організації судочинства в цілому.

3-поміж гарантій незалежності суддів обрано та проаналізовано таку гарантію як особливий порядок призначення, обрання, притягнення до відповідальності та звільнення суддів, а з усіх правових процедур, які її складають, обрано процедуру щодо призначення на посаду судді уперше. Такий вибір зумовлений по-перше, значенням вказаної процедури для формування суддівського корпусу і, відповідно, належного здійснення правосуддя, по-друге – законодавчою та доктринальною визначеністю вказаної процедури, яка не тільки прямо передбачена у складі вказаної гарантії (п. 1 ч. 5 ст. 48 Закону «Про судоустрій і статус суддів» [13]), але й достатньо детально регламентована у р.ІV вказаного Закону, а також розкрита у юридичній доктрині, зокрема щодо організації судових органів, судоустрою [14, с. 181], і по-третє – її ускладненістю як за структурою, так і за правовим регулюванням, що зумовлює її цінність як предмету дослідження, що має порівняльний характер. Разом із тим, безумовному врахуванню підлягають специфічні риси також інших правових процедур, якими забезпечується реалізація адміністративно-правових гарантій незалежності суддів.

Гарантії незалежності суддів реалізуються у відносинах щодо організації діяльності судів, а отже не може бути сумніву щодо публічного характеру відповідних процедур. Вказаний висновок можливо зробити виходячи також з урахуванням усталеного на сьогоднішній день визначення механізму і апарату держави, а також з того, що однією з умов існування громадянського суспільства є поділ влади у державі [15, с. 151].

Суб'єктами адміністративних процедур визнаються не тільки органи виконавчої влади, місцевого самоврядування, інші суб'єкти права в порядку здійснення правозастосовної діяльності, але й суб'єкти права взагалі [12, с. 67]. Отже, суб'єктами здійснення адміністративних процедур можна визнати і фізичних осіб при реалізації свого загального правового статусу. Водночас, мета адміністративних процедур – забезпечення прав і свобод, законних інтересів фізичних, юридичних осіб, нормального функціонування громадянського суспільства і держави, реалізація правового регулювання [12, с. 67] – свідчить про неодмінну участь у адміністративних процедурах суб'єкта правозастосування.

Законодавством про судоустрій визначено суб'єктів судової системи, які безпосередньо виконують функції організації судової влади: Вища кваліфікаційна комісія суддів України (далі – ВККС України) (гл. 3 р. V Закону «Про судоустрій і статус суддів»), Вища рада правосуддя (Закон України «Про Вищу раду правосуддя» від 21.12.2016 № 1798-VIII (далі – Закон «Про Вищу раду правосуддя») [16]), Державна судова адміністрація України (далі – ДСА України) (ст.147, гл.2 р.ХІ Закону «Про судоустрій і статус суддів»), Національна школа суддів (ст.147 гл. 4 р. V Закону «Про судоустрій і статус суддів»), органи суддівського самоврядування (р. VIII Закону «Про судоустрій і статус суддів»). Виходячи з виконуваних цими органами завдань та функцій, не виникає сумнівів щодо можливості розглядати їх саме як суб'єктів правозастосування. Іншим суб'єктом відповідних процедур, як правило, виступає суддя, щодо якого вирішуються конкретні питання його правового статусу або кандидат на посаду судді. З наведеного логічним є висновок про відповідність суб'єктів процедур у сфері організації діяльності судів визначальним ознакам суб'єктів адміністративних процедур.

Наступною ознакою адміністративної процедури є її нормативний характер. Повертаючись до визначених вище адміністративно-правових гарантій незалежності суддів, можливо зазначити, що значна частина процедур щодо реалізації вказаних гарантій достатньо детально регламентована в законодавстві. Вказане стосується вже розглянутої процедури призначення на посаду судді уперше, а також процедур щодо:

притягнення судді до відповідальності та звільнення з посади; притягнення до відповідальності за неповагу до суду чи судді; функціонування органів суддівського самоврядування тощо. Слід відмітити, що окремі правові процедури реалізації гарантій незалежності суддів недостатньою мірою забезпечені нормативним регулюванням. Вказане стосується окремих процедур щодо: реалізації заборони втручання у здійснення правосуддя, діяльності органів суддівського самоврядування, забезпечення державного захисту судді, членів його сім'ї, його майна, на що більш детально буде звернена увага в наступних підрозділах. Разом із тим, виходячи з характеру питань, які вирішуються за результатами цих процедур, вказане не дає підстав не вважати їх адміністративними процедурами. Навпаки, мова повинна йти про вдосконалення чинного законодавства шляхом усунення вказаних прогалин у правовому регулюванні.

Наступною ознакою адміністративних процедур називається їх стадійний характер, під яким розуміється послідовна реалізація декількох стадій за умови, що кожен наступний етап має своєю «відправною точкою» правовий результат попереднього етапу [10]. Вказана умова вбачається певною мірою спірною, адже як свідчить наведена вище наукова позиція О. Кузьменко, у процедурі неможливо віднайти умови, що забезпечують трансформацію вихідного пункту у наслідок [8, с. 269]. Водночас, загалом вказана ознака узгоджується із наведеним вище загальним розумінням адміністративної процедури як певного порядку діяльності уповноваженого суб'єкта або послідовності його дій. Крім того, щодо окремих правових процедур реалізації гарантій незалежності суддів в юридичній літературі прямо вказується на їх стадійний характер. Так, наприклад, призначення на посаду судді в суд загальної юрисдикції розглядається як процедура із певними стадіями: 1) розміщення ВККС України на своєму веб-порталі оголошення про проведення добору кандидатів на посаду судді та опублікування такого оголошення у визначених нею друкованих засобах масової інформації; 2) подання особами, які виявили бажання стати суддею, до Вищої кваліфікаційної комісії суддів України відповідної заяви та документів, визначених цим Законом тощо [14, с. 172-173]. Корисним з позиції характеристики, визначення специфіки є виділення стадій також у інших процедурах реалізації гарантій незалежності суддів, таких як щодо притягнення судді до дисциплінарної відповідальності, звільнення судді тощо. Тому така ознака теж підлягає врахуванню при визначенні вказаних процедур як адміністративних.

Остання ознака, на яку слід звернути безпосередню увагу – це оформлення завершення адміністративної процедури. В юридичній літературі стверджується, що адміністративна процедура завершується: прийняттям правового акту (нормативного або індивідуального), укладенням адміністративного договору, вчиненням організаційної або технічної дії адміністрації [8, с. 270]. Усі зазначені форми завершення адміністративної процедури можна характеризувати із спільної позиції: всі вони являють собою певні конкретно визначені юридичні факти. Вказане в повній мірі притаманне також діяльності зазначених вище суб'єктів у сфері судової влади. Так, ВККС України уповноважена вирішувати питання щодо: внесення до Вищої ради правосуддя рекомендації про призначення кандидата на посаду судді, рекомендації про переведення судді, затвердження форм і змісту індивідуальних актів щодо кадрового забезпечення та інші (ч. 1 ст. 93 Закону «Про судоустрій і статус суддів»). Вища рада правосуддя приймає рішення щодо: внесення подання про призначення на посаду судді (п.1 ч. 1 ст. 3 Закону «Про Вищу раду правосуддя»); ухвалення рішення стосовно порушення суддею вимог щодо несумісності (п.2 ч. 1 ст. 3 Закону «Про Вищу раду правосуддя») тощо. Окремі повноваження ДСА України, органів суддівського самоврядування, Національної школи суддів України теж стосуються вирішення ними самостійних питань, що мають остаточне значення для правового статусу суддів. Попри прийняття рішень вказаними суб'єктами у специфічній сфері і стосовно специфічних суб'єктів, а саме кандидатів на посаду судді, можна із впевненістю стверджувати, що такі рішення можна кваліфікувати як адміністративний акт індивідуальної дії. Адже, йому в повній мірі притаманні такі ознаки адміністративного акта: індивідуальність (конкретність), прийняття його уповноваженим суб'єктом, прямий вплив на відповідну особу [17, с. 246].

О.Г. Скрипник, обґрунтовуючи загальне поняття адміністративної процедури реалізації адміністративно-правових гарантій незалежності судді, вказує, про те, що відповідний порядок діяльності уповноважених суб'єктів урегульований адміністративно-процесуальними нормами [7, с.73]. Однак, такий підхід сприймається неоднозначно, враховуючи, передусім, необхідність додаткового обґрунтування належності норм, якими урегульовано адміністративну процедуру, до адміністративно-процесуальних норм.

Висновки. За результатами проведеного дослідження можна стверджувати, що адміністративним процедурам реалізації гарантій незалежності судді притаманні усі визначальні ознаки адміністративних процедур, а отже слід підтримати науковий підхід В.В. Щепоткіної щодо визнання правових процедур організації судочинства адміністративними процедурами. З урахуванням проведеного дослідження можна сформулювати загальне поняття адміністративної процедури реалізації гарантій незалежності суддів. Під ними слід розуміти встановлений нормами адміністративного права порядок діяльності уповноважених суб'єктів, спрямований на реалізацію гарантій незалежності суддів.

Список літератури.

1. Про внесення змін до Конституції України (щодо правосуддя): Закон України від 02.06.2016 № 1401-VIII// Відомості Верховної Ради України, 2016, N 28 (08.07.2016), ст. 532
2. Про Стратегію реформування судоустрою, судочинства та суміжних правових інститутів на 2015 - 2020 роки: Указ Президента України від 20.05.2015 р. № 276/2015 // Офіційний вісник України. — 2015. — № 41 (02.06.2015). — Ст. 1267

3. Шевчук О. М. Адміністративні процедури здійснення державного контролю за обігом наркотичних засобів: визначення поняття / О. М. Шевчук // Ученые записки Таврического национального университета им. В.И. Вернадского. — Серия: Юридические науки. — Том 27 (66). — 2014. — № 1. — С. 152–157
4. Сорока О. О. Адміністративна процедура ліцензування діяльності з надання освітніх послуг як умова набуття вищим навчальним закладом приватної форми власності свого статусу / О. О. Сорока // Держава і право. — Юридичні і політичні науки. — Випуск 55. — С. 282–287.
5. Галіцина Н. В. Припинення суб'єктів господарювання як адміністративна процедура / Н. В. Галіцина // Вісник Запорізького національного університету. — Юридичні науки. — 2010. — № 4. — С. 98–102.
6. Щепоткіна В. В. Адміністративні процедури в діяльності судів і суддів: автореф. дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.07 / Щепоткіна Валентина Володимирівна; ДНДІ МВС України. — Київ, 2014. — 20 с.
7. Скрыпник О. Понятие административной процедуры реализации административно-правовых гарантий независимости судьи / О. Скрыпник // *Leges et Vita*. — 2015. — № 9. — 70–74
8. Адміністративне право України: підруч. / [ред. Т. О. Коломоєць]. — К.: Істина, 2012. — 528 с.
9. Курс адміністративного права України: підруч. / [В. К. Колпаков [та ін.]; ред. В. В. Коваленко. — К.: Юрінком Інтер, 2012. — 808 с.
10. Фролов Ю. М. Адміністративні процедури: зміст та особливості [Електронний ресурс] / Ю. М. Фролов // Форум права. — 2013. — № 3. — С. 692–698. — Режим доступу до док.: http://nbuv.gov.ua/j-pdf/FP_index.htm_2013_3_114.pdf. — Назва з екрану.
11. Басова Ю. Ю. Теоретико-правовий аналіз поняття «адміністративна процедура» / Ю. Ю. Басова // Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. — Серія: Юриспруденція. — 2014. — № 11. — Том 1. — С. 121–123.
12. Братель С. Г. Поняття та ознаки адміністративних процедур / С. Г. Братель // Науковий вісник Херсонського державного університету. — Серія: Юридичні науки. — 2014. — Том 2. — Випуск 1. — С. 66–69
13. Про судоустрій і статус суддів: Закон України від 02.06.2016 № 1402-VIII// Відомості Верховної Ради України, 2016, N 31 (29.07.2016), ст. 545
14. Організація судових та правоохоронних органів: підруч. / [І. Є. Марочкін [та ін.]; ред. І. Є. Марочкін. — Х.: Право, 2013. — 448 с.
15. Великий енциклопедичний юридичний словник / ред. Ю. С. Шемшученко. — К.: Вид-во «Юридична думка», 2012. — 1020 с.
16. Про Вищу раду правосуддя: Закон України від 21.12.2016 № 1798-VIII// Відомості Верховної Ради України, 2017, N 7-8 (24.02.2017), ст. 50
17. Загальне адміністративне право: підруч. / [І. С. Гриценко [та ін.]; ред. І. С. Гриценко. — К.: Юрінком Інтер, 2015. — 568 с.

References.

1. The Verkhovna Rada of Ukraine (2016), The Law of Ukraine “On Amendments to the Constitution of Ukraine (on Justice)”, *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy*, vol. 28, p. 532
2. President of Ukraine (2015), Decree of the President of Ukraine "On the Strategy for the Reform of the Judiciary, Judiciary and Related Legal Institutions for 2015 - 2020", *Oficijnyj visnyk Ukrainy*, vol. 41, p. 1267.
3. Shevchuk, O. M. (2014), "Administrative procedures for the state control over the circulation of narcotics: definition of the concept", *Uchenye zapiski Tavricheskogo nacional'nogo universiteta im. V.I. Vernadskogo*. — Serija: Juridicheskie nauki, vol. 27 (66), no. 1, pp. 152–157.
4. Soroka, O. O. "The administrative procedure for licensing educational services as a condition for acquiring a private institution of higher education status of its status", *Derzhava i pravo*. — Yurydychni i politychni nauky, vol. 55, pp. 282–287.
5. Halicyna, N. V. (2010), "Termination of business entities as an administrative procedure", *Visnyk Zaporizkoho nacionalnoho universytetu*. — Yurydychni nauky, vol. 4, pp. 98–102. 12.
6. Shchepotkina, V. V. (2014), "Administrative procedures in the work of courts and judges", Ph.D. Thesis, Law, DNDI MVS Ukraine, Kyiv, Ukraine.
7. Skrypnyk, O. (2015), “The concept of an administrative procedure for the implementation of administrative and legal guarantees of the independence of the judge”, *Leges et Vita*, vol. 9, pp. 70–74
8. Kolomoiec, T. O. (2012), *Administratyvne pravo Ukrainy [Administrative law of Ukraine]*, Istyna, Kyiv, Ukraine.
9. Kolpakov, V. K. (2012), *Kurs administratyvnoho prava Ukrainy [The course of administrative law of Ukraine]*, Yurinkom Inter, Kyiv, Ukraine.
10. Frolov, Yu. M. (2013), "Administrative procedures: content and features", *Forum prava*, vol. 3, pp. 692–698, [Online], available at: http://nbuv.gov.ua/j-pdf/FP_index.htm_2013_3_114.pdf (Accessed 28 Feb 2018).
11. Basova, Yu. Yu. (2014), "Theoretical and legal analysis of the concept of "administrative procedure", *Naukovyj visnyk Mizhnarodnoho humanitarnoho universytetu*. — Serii: Yurysprudenciia, vol. 11, no. 1, pp. 121–123.
12. Bratel, S. H. (2014), "Concepts and signs of administrative procedures", *Naukovyj visnyk Khersonskoho derzhavnogo universytetu*. — Serii: Yurydychni nauky, vol. 2, vol. 1, pp. 66–69.
13. The Verkhovna Rada of Ukraine (2016), The Law of Ukraine "On the Judicial System and the Status of Judges", *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy*, vol. 31, p. 545

14. Marochkin, I. Ye. (2013), Orhanizaciia sudovykh ta pravookhoronnykh orhaniv [Organization of judicial and law enforcement agencies], Pravo, Kharkiv, Ukraine, p. 448.
15. Shemshuchenko, Yu. S. (2012), Velykyj entsyklopedychnyj iurydychnyj slovnyk [Great encyclopedic legal dictionary], Vyd-vo «Iurydychna dumka», Kyiv, Ukraine, p.1020.
16. The Verkhovna Rada of Ukraine (2017), The Law of Ukraine "About the High Council of Justice", Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy, vol. 7-8, p. 50.
17. Hrycenko, I. S. (2015), Zahalne administratyvne pravo [General administrative law], Yurinkom Inter, Kyiv, Ukraine.

Стаття надійшла до редакції 16.03.2018 р